Pa(a)z op!

Copyright ©2026 Roselien Brondy
ISBN: 978-94-6536-270-0
NUR: 320

Eerste druk: Juli 2021
Tweede druk: September 2022
Derde druk: December 2026

Eindredactie: Roselien Brondy
Ontwerp omslag en binnenwerk:
Roselien Brondy
Tekening oog op omslag: Marinus Brouwer
Paaseieren op omslag: Easter eggs Pixabay
Titel op omslag: Base05 door StereoType
Drukwerk: Ipskamp Printing, Enschede

Alle personages berusten op fictie.

Zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever mag niets uit deze uitgave op enigerlei wijze worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook.

Pa(a)z op!

Roselien Brondy

Psychiatrische roman

Proloog

Dagboek van Lisa

'Pa(a)z op!', dat je niet valt in het diepe dal van de manisch depressiviteit... Ik loop weer eens door de wandelgangen van de paaz. Hoe heeft het weer zover kunnen komen? Nou dat wordt je nu verteld:

1. Ik liep over straat met mijn pyjama zonder schoenen of zelfs sokken aan.
2. Ik dacht dat mijn grote broer big brother mij volgde.
3. Ik vertrouwde mijn vriendin en familie niet meer.

Ik mocht daardoor niet alleen door voor de led-tv, maar zelfs ook voor de hoofdprijs: een paaz-break. Nu zing ik luidkeels: ♬ "Ik loop hier alleen over een te stille paaz en er is niemand die mijn waarheid ziet" ♬ of ter variatie ♬ "Ademnood geef je nu maar bloot" ♬ in mijn tijgerpyjama. Ja dat is lol maken, als je je dood verveelt, maar dat was later... *veel later*.

Going to heaven

Het was weer zover, we hadden knetterende ruzie gehad over een flirt van mij. Mona was altijd zo jaloers als ik vertelde dat ik had geflirt. Dit maakte het juist zo aantrekkelijk om te doen. Ik hield het niet langer meer uit met haar. Vandaag was haar jaloezie op hol geslagen. Ze was razend geworden en ze dreigde mij uit huis te zetten. Ik moest op de bank slapen. Dat ging dus niet, het lag voor geen meter. Bovendien kon ik sowieso niet slapen door de ruzie.

Ik besloot om op pad te gaan naar het park, want ik wilde het gras onder mijn voeten voelen, dat alleen zou me rust geven. Vanaf huis liep ik het pad met bomen af en ik moest alle bomen omhelzen en toespreken met de woorden: 'Je leeft, geef niet op want je leeft!' Eerst gaf het me rust rond te dwalen in de natuur, maar hoe verder ik van huis was hoe angstiger ik werd. Ik hield me voor dat er geen weg terug was! Ik moest volhouden om het licht te kunnen bereiken. In gedachten verzonken, merkte ik niet eens dat ik met één been in de sloot kwam.

'Pas op!' riep een fietser, die voorbijreed. Met een nat been ging ik onvermoeid verder.

Ik liep op blote voeten, maar voelde geen pijn. Ik liep doelbewust naar het licht. Ik zag na een tijdje in de verte licht! Ik kon het haast niet bevatten. Het was een heel helder licht. Mijn wachten werd beloond; ik had de verlichting bereikt! Maar hoe zou ik er kunnen komen? Eerst moest ik dat hek zien te trotseren. Zonder moeite klom ik er overheen. Ik belandde in een doolhof.

Wat was dat op de muur van het schoolgebouw? Waren het nou gedaantes of hersenschimmen? Er ontstond kippenvel op mijn armen. Ik had overal en nergens rondgedwaald. Ik liep hier vast al een tijd rond. Ik keek naar mijn pols, daar zat geen horloge meer om. Ik had van het licht gedroomd en ik zou koste wat het koste het Nirwana bereiken.

Ik zag eindelijk een deur in het statige gebouw. Ik wilde hem openen, *maar nee hè…* Hij was op slot. Ik zou "Sint Petrus" een sleutel moeten vragen, maar ik kreeg al gauw door dat ik deze zelf moest vinden. Ik liep weer een paar rondes om de school. Het leek wel een soort spel. Ik moest van bankjes wisselen en nog meer trucs uithalen, maar nee, ik ontving niets. Toen zocht ik bij de voordeur en daar vond ik onder de deurmat... de sleutel! Ik porde dit gebruiksvoorwerp in het slot, maar het werkte niet... Toen ik alle gebeden was afgegaan en alle hoop ver- loren leek, ging plotseling de deur open en daar stond de conciërge van de school!

Hij keek verschrikt, maar lachte toen hij mijn outfit zag; mijn kerst-pyjama.

'Daar ben je in ieder geval op tijd mee... Met Merry Christmas!' 'Ik wil naar het licht, het licht wil ik zien.'

'Ik zet een kopje thee voor je en ik ga even met mijn collega praten.' 'De vloer brandt, de vloer brandt. Het is hier de hel!' Nadat ik mijn thee op had gedronken, stelde hij voor naar het kantoor te gaan om mijn ouders te bellen. 'Ik weet het nummer niet meer van mijn ouders,' mompelde ik. Ik wist inmiddels hoe laat het was; een enkeltje paaz, daar zou hij voor zorgen. *Ik steek daar lekker een stokje voor*. Ik had door dat ik opgesloten zou worden op de psychiatrische afdeling. Dit wilde hij mij flikken, omdat hij en zijn compagnons, inclusief mijn ouders en vriendin, niet konden hebben dat ik het licht had gezien en dat ze saboteerden dat ik daar vrijuit mee zou gaan.

Ik hield mijn poot stijf. De conciërge gaf het op en vroeg om mijn adres. Hij bracht me thuis en ik moest beloven mijn ouders te bellen en de volgende dag naar de geestelijke gezondheidszorg te gaan. Ik kwam rond een uur of zeven thuis. Op het moment dat ik in bed wilde stappen, ging de deurbel.

Geschrokken en beduusd deed ik de deur open. Ambulance broeders stonden voor mijn deur, meteen vuurden ze vragen op mij af:

'Gaat alles goed met u!', 'Moeten we u meenemen?' Ik stamelde alleen: 'Ja alles gaat goed hoor.' Ze dropen gelukkig al snel af met de woorden:

‘Ga naar de crisisdienst.’ Ik ben nog even mijn bed in gedoken. De wekker ging al vroeg, zodat ik op tijd bij mijn afspraak bij de ggz zou zijn. Ik ging erheen zonder jas, horloge en mobiel. Eenmaal aangekomen, zag ik duivels in de ogen van vrouwelijke voorbijgangers. Zij hadden kinderen op de wereld gezet, die daar helemaal niet voor hadden gekozen. Ook hadden zij de duivel op aarde gebracht. Kijk maar, *nu het nog kan*. De zondvloed komt zo! ‘Ha,’ daar kwam mijn moeder aan. O, nee, dat is niet mijn moeder, dat is een heks! ‘O’, daar komt ze echt aan. Jeetje wat is dat een duivel! ‘O nee,’ dat is een andere moeder... Toen mijn echte moeder kwam, schold ik haar extra verrot. ‘Rot op duivel, waarom heb je mij zo laten wachten...’

‘Ik ben nog op tijd hoor. Waarom heb je geen jas aan?’ Ik negeerde haar en liep weg naar huis. Ik liep met een noodgang, bang om achterna te worden gezeten. Ook was ik als de dood om in een zoutpilaar te veranderen als ik achterom zou kijken. Ik liep binnen vijftien minuten naar mijn huis.

Daar aangekomen dacht ik dat ik alles met water moest zegenen. Het was een heus waterballet. Kletsnat kroop ik op het moment dat ik de hulpverlening zag aankomen snel onder de dekens. Ik was erg bang. Ik zag ook de politie verschijnen. Ik wenste dat ik kon verdwijnen, maar toen ik dat dacht hoorde ik de deur opengaan. Mijn moeder was naar mijn huis gekomen. Ze liep meteen naar mijn slaapkamer waar ik me op bed onder de dekens als een bang kind had verstopt. Ze kwam op de bedrand zitten.

‘Lisa, wees maar rustig. De hulpverlening komt je helpen.’

‘Ik wil naar het licht. Laat me met rust, heks!’ Ik gooide het dekbed van me af. Mijn moeder stak haar hand uit, maar voordat ze me mijn hoofd en schouder kon strelen ter geruststelling sprong ik in een fractie van een seconde door mijn raam. Tot mijn grote frustratie kwam ik direct in de armen van de politie terecht. Tot mijn woede, werd ik meteen in de handboeien geslagen en ruw meegesleept en in de politiewagen geduwd.

Mijn hele leven was een opeenstapeling van ellende. Ik had een prima leven, totdat het noodlot toesloeg. Na mijn studie communicatie, viel ik in een diep gat. Ik kreeg last van mijn manisch-depressiviteit. Ik had al mijn energie en tijd gestoken in deze studie. Dit om niet te denken aan mijn psychische kwetsbaarheid. Maar nu werd mijn manisch- depressiviteit heftiger dan ooit. Ik was degene die deze "prachtige" genen had geërfd.

'Klootzakken, hoe durven jullie mij mijn vrijheid af te pakken... Stelletje duivels!' Nadat ik tekeer was gegaan, leek alles langs mijn heen te gaan. Alles werd één waas... Tijd bestond niet meer. Ik was gevlucht voor de demonen, maar ze hadden mij toch gepakt bij kop en blote kont en in de isoleercel gedumpt. Ik was reddeloos, radeloos en redeloos... Uit pure wanhoop startte ik met het zingen van een lied uit de Taizé, een broeder- gemeente in Frankrijk, waar ik een aantal jaar geleden was geweest. Mijn Taizé liederen waren mijn redding, mijn eigen Taizé teksten.

♬ 'Bless the lord who leads me into light!' ♬. Ik vocht en huilde niet, maar ik zong mijn mantra's. In de ruimte hing geen klok, wel iets wat op een intercom leek. Ik drukte verschillende knoppen in. Opeens klonk muziek, van schrik drukte ik nog een knop in.

'Ja, Wat wilt u mevrouw?'

'God!'

'Wat wilt u echt?!'

'God.' De stem verdween. Veel later zag ik een volgorde in de knoppen... Knop links, rechter knop, onderste knoppen, dan van links naar rechts. o nee, verkeerde code. Muziek eerst, dan intercom. Dan of nee... Uitgeput van het staan ging ik op de grond zitten. Ik verscheurde de kar- tonnen po, die ik eerst voor een hoed aan zag. Ook verscheurde ik het gevangenispak dat de demonen mij aangetrokken hadden... Uit pure wanhoop zong ik weer mijn mantra's van a naar z. Van z naar a om vervolgens te eindigen met z. Na riedeltje duizend ging de deur opeens open.

‘Ik geef je een injectie antipsychotica’, deelde mijn sociaal verpleegkundige mij zakelijk mee.

‘Oké.’ Ik lag er allang klaar voor, had dat

zoveel mantra’s moeten kosten uit mijn Taizé repertoire? Daarna verschenen gebroeders *Hospitalo* in de deuropening. *‘Yes, the A-team is gearriveerd,’* en ik klom blij op de brancard. Ik was gezegend... *I am going to heaven*.